

har sin Grund i Forhold, vi Alle kjende, og hvis Forandring vi Alle længes efter; men jeg tror, at det dog maa erkjendes at være mindre billigt mod de paagjældende Personer, at de komme til at lide under den almindelige Forventning, og vedblive at være uheldigere stillede, end de ellers vilde være. Jeg vilde ønske, at den høitærede Minister vilde tage under Overvejelse, om der ikke paa en eller anden Maade kunde ydes dem Erstatning for, at de ikke faae en fastere Ansættelse.

Ruben: I den Tanke, som er fremkommen i nærværende Lovudvalfs Bestemmelser, samstemmer jeg ganske, idet jeg ogsaa mener, at det er temmelig nødvendigt, at man forøger Lønningerne for Soldassistenterne baade i Kjøbenhavn og andre Steder; men, naar vi saaledes tro — og jeg tvivler ikke om, at det er Flertallets Mening her i Thinget —, at man bør forhøje Lønningerne for Soldassistenterne, der ere ansatte ved det egentlige kongerigste Soldvæsen, er der efter min Mening langt større Grunde til at give de Soldassistentter, der ere ansatte ved Grændsetoldvæsenet, en Lønningsforhøielse; thi disse Folk ere i mange Henseender langt uheldigere stillede end Soldassistentterne ved det egentlige kongerigste Soldvæsen. Soldassistentterne ved Grændsetoldvæsenet have i det Hele taget en meget lidet misundelsesværdig Stilling, idet de have smaa Lønninger og en meget streng Tjeneste. I Loven af 23de December 1864 om Grændsetoldvæsenet staar i § 4, at de skulle være tilstede ved Toldstedet og expedere Toldsagerne i de 5 Wintermaaneder fra Kl. 6 Morgen til 8 Aften, og i de syv øvrige Maaneder fra 4 Morgen til 11 Aften. Det maa ganske vist kaldes en meget streng Tjeneste, men der kommer desuden hyppig Rejsende hele Natten ved Govedtoldstederne, og det er i Reglen Tilfældet, at Soldassistentterne have Nattevagt hver tredje Nat. Dertil kommer, at ved Grændsen er der dyrt at leve og navnlig vanskeligt for Assistentterne at skaffe sig ordentlige Bopæle; Grændsen gaar aldrig gjennem større Byer, den følger omtrent Sognegrændserne og er saaledes i Reglen temmelig langt borte fra Stæder, hvor passende Boliger ere at faae. Sold-

assistentterne ere i Reglen henvisse til de enkelte Gjestgiversteder, der ligge nærved Grændsen, og det er selvfølgelig, at Værterne benytte sig af Leiligheden. Nu veed jeg vel, at Lov om Lønninger til Soldvæsenet af 2den Juni 1870 ifølge § 10 ikke finder Anvendelse paa Landtoldgrændsevæsenet og at dette Forhold, som jeg her har tilladt mig at omtale, ikke kan komme frem under denne Lov, efter som den jo præsenterer sig som Tillæg til Lov af 2den Juni 1870, men jeg har alligevel ment at burde henlede det høie Things og den høitærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag. Ifølge Lov 23de December 1864 § 23 kan der ikke gives nogen Embedsmand eller Betjent ved Grændsetoldvæsenet fast Ansættelse, før Loven bliver revideret. Der staar ganske vist endvidere i denne Lov, i samme § 23, at Loven skal revideres inden den 31te Marts 1866, men det er ikke sket hverken til denne Tid eller senere. Denne Lov skulde altsaa have været revideret for omtrent 6 Aar siden; hvis dette var sket, vilde disse Assistentter have kunnet faae fast Ansættelse, hvad de hidtil ikke have kunnet opnaa paa Grund af den omtalte Bestemmelse. Disse Soldassistentter staa saaledes ved Grændsen uden Lønningsforhøielse og uden Avancement, og Mange af dem have nu staaet saaledes henved 8 Aar. Jeg mener nu, at det er i sin Orden, om den høitærede Minister tænkte paa disse Folk; under nærværende Lov kan det jo selvfølgelig ikke ske, ellers vilde jeg have tilladt mig at stille Endringsforslag til 2den Behandling, men da dette ikke kan lade sig gjøre, haaber jeg, at den ærede Minister vil ordne denne Sag paa anden Maade. Paa Finantsloven staar opført som Lønninger ved Soldvæsenet 24,140 Rd., endvidere til uforudsete Udgifter 1,000 Rd. og Bestyrrelsesudgifter 5,000 Rd.; det er en Sum af lidt over 30,000 Rd. Skulde denne Sum ikke kunne slå til, saaledes at Soldassistentterne deraf kunde faae en Lønningsforhøielse, i Eghed med hvad der er foreslaaet for Soldassistentterne ved det almindelige kongerigste Soldvæsen, tror jeg ikke, at den ærede Minister risikerede Noget ved desuagtet at tilstede dem en saadan Forhøielse og saa opføre Udgiften paa Tillægsbevillingsloven ad